

ἐγχειρίσεων. Ὁ κ. Ἀλιβιζάτος ἐδημοσίευσε πολλὰ ἱατρικὰ ἔργα, προκαλέσαντα πάντοτε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἱατρικῶν κύκλων.

ιζ') Ὁ τῷ Κερδῶφ ἄμα καὶ τῷ λογιῷ Ἐρμῇ περιέπων ἡμέτερος ἐν Ρωσσίᾳ σεβαστὸς συμπολίτης κ. Θεαγ. Χ. Δελλαπόρτας, ἐξέδωκε τύποις «Σφαίρας» Πειραιῶς, τεῦχος ἐξ 174 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον *Στίχοι*, πολλὰς αὐτοῦ ποιήσεις καὶ ἄλλας τινὰς μεταφράσεις καὶ σκέψεις. Τοὺς στίχους τοῦ κ. Δελλαπόρτα διακρίνει ἥδολον αἶσθημα φιλοστοργίας καὶ φιλοπατρίας.

ιη') Ὁ ἐν Ἰθάκῃ λόγιος καὶ ἀπὸ ἐτῶν εὐδοκίμως ἀσχολούμενος εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς πατρίδος αὐτοῦ ἱστορίαν κ. Νικόλ. Παυλάτος ἐδημοσίευσε μετὰφρασιν τῶν περὶ τῆς Ὀμηρικῆς Ἰθάκης διατρίβων τοῦ *Ludwig Salvator* ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας καὶ τοῦ διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας *Gustav Lang*, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς» ἐν Ἀθήναις 1906 σελ. 306 εἰς δυν προτάξας ἐμβριθεστάτην καὶ γλαφυροτάτην τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰθακησίου ζήτηματος διὰ τῶν αἰώνων, δι' ἧς ἀμύνεται ἐρωμένως κατὰ τῶν θεωρῶν τοῦ *Völkler* καὶ *Hercher* καὶ ἄλλων, ἐξαιρέτως δὲ τοῦ πολλοῦ *Dörpfeld*.

ιθ') Ἐδημοσιεύσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἐξῆς πραγματείας σχέσιν ἔχουσας πρὸς τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰονίων νήσων καὶ ἐνδοξὰ αὐτῆς τέχνη α) *Ἀρχεῖον Ἀγαθαγγέλου Τυπάλδου Κοζάκη* μητροπολίτου Τριπόλεως τῆς ἐν Συρίᾳ (1771—1865) καὶ τοποτηρητοῦ τοῦ θρόνου Κεφαλληνίας μετὰ τὸν Ἰωαννίκιον Ἀννινον τῷ 1818,

ἐν περιοδικῷ *Μοῦσαι* φυλλ. 314. β') *Μία ἐπιστολή τοῦ Στούρτζα* διαφωτιστικὴ τῆς ἱστορίας τῶν Ἰονίων πολιτικῶν κωδίκων καὶ μάλιστα τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος καὶ τοῦ τότε περὶ τούτου ἐν Ἐπτανήσῳ σάλου, ἐν *Μοῦσαις* φυλλ. 308. γ') περὶ *Ἀγγέλου Μέμου* γενικοῦ προνοητοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Ἐνετοκρατίας, ἐν ᾗ διατρίβῃ, ἐκ σατύρας περισώθεισης καὶ δημοσιευμένης, δίδεται ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῇ ἡ ἁθλία τοῦ ἀνθυπάτου ἐκείνου διοικήσεως κατὰ τὰ τελευταῖα τῆς Ἐνετοκρατίας ἔτη ἐν ταῖς ἐνετοκρατουμέναις Ἑλληνικαῖς χώραις. Ἡ διατρίβη ἐδημοσιεύθη ἐν Δελτίῳ Ἱστορ. Ἐθνολ. Ἑταιρ. 1906 σελ. 433.

Πλὴν τῶν γνωστῶν μονογραφικῶν τοῦ ἀρχιδουκὸς *Salvator*, τοῦ *Parsch*, τοῦ Μηλιαρχκη πρό τινων ἐτῶν ἐκδοθεισῶν, καθὼς καὶ τῶν πρό τριετίας τὸ φῶς ἰδουσῶν *Ἡ Λευκάς* ὑπὸ τοὺς *Φράγκους, τοὺς Τούρκους, καὶ τοὺς Ἐνετοὺς* (1204—1797) ἔργου τοῦ ἐν Λευκάδι εὐπαιδευτοῦ δικηγόρου κ. Σ. Βλαντῆ καὶ τοῦ Α' τόμου τῶν ἐμῶν *Κεφαλληνιακῶν Συμμίκτων*, ἀναμνόνται, ἡ προσεχὴς δημοσίευσίς τῆς ἱστορίας τῶν ἀριστοκρατικῶν τῆς Ἐπτανήσου οἰκῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιάρχου κ. Εὐγ. Παγκυβῆ, γνωστοῦ ἱστοριοδίφου καὶ τῆς Ἀραβδικῆς εἰδήμονος, τῆς ἱστορίας τῆς Ἰθάκης ὑπὸ τοῦ Ἰθακησίου ἱατροῦ καὶ φιλόστορος κ. Ν. Λεκατσῆ καὶ τοῦ Β' τόμου τῶν ἐμῶν *Κεφαλληνιακῶν Συμμίκτων* ἐν ᾧ τὰ τῆς ἐπισκοπῆς καὶ τῶν ἱερῶν μυνῶν τῆς νήσου, ἡ ἱστορία τῆς διοικήσεως κλ.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ ἐν Φεβρουαρίῳ λήγοντι 1907.

ΗΛΙΑΣ Α. ΤΕΙΤΣΕΛΗΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

Εἰς μίαν ἐφημερίδα, ποῦ ἀναγινώσκω, ἔπεσεν εἰς τὰ βλέμματά μου ἡ ἐξῆς ἐπανόρθωσις: «Ὁ κ. (ὁ δαίνα) κάτοικος τῆς οδοῦ... ὑπ' ἀριθ... μᾶς γράφει δι' ὁ νόος του ἠτοκτόνησεν ὅχι ἐξ ἔρωτος ἀλλὰ συνεπιείᾳ ἀσθενείας, ἐξ ἧς ἔπασχεν ἀπὸ δεκαετίας».

Εἰς ποῖον αἶσθημα ὑπείκων ὁ πατήρ αὐτὸς ἐζήτησε μίαν τοιαύτην ἐπανόρθωσιν;

Ἐκεῖνος ποῦ αὐτοκτονεῖ ἐξ ἀσθενείας ἀνιάτου εἶνε αὐτόχειρ μὲ λογικὴν καὶ φρονήσιν. Τὸ πολὺ πολὺ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἀξίζει μίᾳ ὀλιγοστίχως εἰδήσει.

Ὡς δὲ διόλου διάφορος εἶνε ἡ θέσις τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἀποθνήσκει ἐκουσίως, θῆμα τοῦ ἔρωτος. Οἱ ποιεῖται καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ἀποδίδουν εἰς αὐτὸν σημασίαν καὶ ψυχολογοῦν βαθύως καὶ διὰ μακρῶν ἐπὶ τῆς πράξεώς του. Ἡ κατηγορία τῶν ἐξ ἔρωτος αὐτοκτονούντων ἀναφέρεται συγγράματα εἰς τὴν φιλοσοφίαν.

Καὶ ὅμως εἶνε ἀλλὰ παιδάκια. Ἐχουν βαρὺ εἰς τὴν καρδίᾳ των καὶ κλαῖουν χωρὶς νὰ ξέγρουν δι' αὐτὸ ποῦ τοὺς κάμνει, νὰ κλαῖουν σήμερον θὰ τοὺς κάμῃ αὖτις νὰ γελοῦν. Θεωροῦν τὸ πάθος των ἀπὸ τῆς σκληρῆς αὐτῆς ἀπόψεως, δι' ὅνους ὁ θάνατος δύναται νὰ

τοὺς σώσῃ, ἐνῶ θὰ τοὺς ἀπῆλλαιεν ἐπίσης ριζικῶς καὶ ὁ χρόνος, τὰ βρωμομύχα, τὰ καθαρκτικὰ καὶ μία ἰδιαιτέρα δαίτα.

Υπάρχουν ἄλλως τε καὶ ἄλλα φάρμακα ἀσφαλέστατα. Εἰς τὴν τάξιν αὐτὴν τῶν ἰδεῶν μάρτεσι πολλὴ ὁ ἐρωτευμένος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐνφ' ἀρκείᾳ νὰ αὐτοκτονήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, φεύγει τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θεραπευθῇ, πηγαίνει μακρὰν ζητῶν τὴν λήθην. Ἐπειτα, φρονῶν δι' ἐπουλώθη ἡ πληγὴ του ὑποχωρεῖ εἰς τὴν νοσηρὰν ἀνάγκην νὰ τὴν ἀναεώσῃ. Ἐπ' ἀνέρχεται. Δέκα ἔτη παρήλθον. Ὁ Ρωμαῖος πηγαίνει νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἰουλιέταν.

Καὶ πράγματι τὴν ἐπαναβλέπει, ἀλλ' αὐτὴ τοῦ παρουνιάζεται ὑπὸ μορφὴν μιᾶς εὐρώστου οἰκοκυρᾶς ἐγκύου ἐξ μηνῶν καὶ συροῦσης ὀπισθὲν τῆς δύο φρικαλέα παιδιὰ, ἀκάθαρτα.

Τότε, τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, ὁ Ρωμαῖος φεύγει καὶ εἰς τὸ βαγόνι ψιθυρίζει σχεδὸν ἀπρόκοιμιστος: «Διάβολε. Τί καλὰ ποῦ ἔκαμα ἄλλοτε καὶ δὲν ἠτοκτόνησα!»

ΑΡΑΟΥΕΝ